

[Arne Bjerregaard]

går, den risiko, man må tage for at påvirke det liberalistiske arbejdsmarked, for at man derved måske kunne få en nulløsning. Det tvivler jeg dog på.

Men når man så har gjort det og siger: vi vil fastfryse, det er helt i orden, det vil vi godt være med til i den givne situation, hvorfor skal så nogle hundrede tusinde straffes? Lad mig bare eksempelvis nævne, som skatteministeren selv nævnede det, at et hus vurderet til 500.000 kr., det er et ganske almindeligt lille hus, vil få en lejeværdistigning på 1.475 kr. Og hvis man forestiller sig, at det er en ganske almindelig familie, hvis indtægt ligger over den sidste proportionalgrænse og den ene skal sørge for hele indtjeningen, så vil der, hvis der er børn, være en beskatning på 76 pct. Der vil komme en aftrapning på grund af børnene, og så bliver der 76 pct. i beskatning i adskillige kommuner. Det vil sige, at disse 1.475 kr. sikkert bliver 1.200 kr., svarende til én dyrtidsportion. Det vil altså sige, at den familie, altså et bestemt udsnit af den danske befolkning, skal have en dyrtidsportion mindre end andre ved dette forslag.

Og så kommer det mærkelige jo, at statsministeren klart har hævdet, at der ikke skal være nogen reallønsnedgang. Ja men hvad må den familie så have, som reelt har en skatteprocent på 76, når aftrapningen på grund af børn er taget med? Den må sige, at den skal have 4 dyrtidsportioner mere, fordi staten tager de 3. Dens krav må være 4 dyrtidsportioner, hvis statsministerens ord skal stå til troende om, at der ikke skal være nogen reallønsnedgang. Vi må altså vende os imod, at der skal være bestemte familier i bestemte områder, som skal betale for, at der kan blive lempelser på andre områder. Vil man have en fastfrysning, så må man ikke lade en bestemt lille gruppe betale gildet.

Nu kan det være, at man ikke vil høre efter dette. Det kunne jo være, regeringen blev klogere efterhånden og ville samarbejde og ville prøve på at få rettet skævhederne. Men hvis man nu ikke vil det, hvad med sådan en familie? Den kommer da i klemme, den føler sig trængt, og denne familie må da selvfølgelig sige: før har kun den ene af os været ude, men nu må vi selvfølgelig begge to ud på arbejdsmarkedet. Det kan da være en målsætning, en politisk målsætning. Men dér må jeg da bare sige, at i den givne situation, hvad fører det med sig? Nye understøttelser,

mindre skatter, større forbrug, større handelsunderskud. Det er de nøgne kendsgerninger, tallene beviser det klart. Der skal i al fald et særdeles godt røgslør til at tilsløre disse nøgne tal om den udvikling, det fører med sig, hvis man fastholder en sådan diskriminering af visse dele af parcelhusejerne.

Lad mig slutte lige så positivt, som jeg begyndte: i den givne situation mener vi, at en fastfrysning kan være ønskelig, en nulløsning for alle, bare ikke for blot $\frac{2}{3}$ af ejerboligerne. Er det sådan, at man vil gå ind for det, så kan vi måske nok arbejde med på dette forslag. Vi mener, at forslaget må gælde for 2 år. Det er noget af det, de konservative har rørt ved i deres forslag, og det må kunne indarbejdes i regeringens forslag.

Vi må sige om lovforslag nr. L 148 fra de konservative, at det sådan set er indregnet i regeringens oplæg. Det at tage 1979 med er vi ikke så vilde med. Ud fra en budgetmæssig betragtning må man nok lade 1979 gå ud, men lad os gå 2 år frem, 1980 og 1981.

Lad mig endelig sige om de konservatives forslag, nr. L 149, at det er vi på en vis måde enige i. Vi skal af med overskuddet på parcelhusene. Vil de konservative også være med til at beskære fradragene, så kan vi snakke om det, men det ensidige vil vi ikke være med til, det vil være en hån mod andre grupper i samfundet.

Ib Christensen (DR):

Når man hører hr. Glistrup og hr. Bollmann i denne debat, og når man ser de tre konservative forslag, så må man næsten tro, hvis ikke man vidste bedre, at vi parcelhusejere er et udplyndret folkefærd, hvis jammerdal der simpelt hen ikke er nogen ende på. Og hvad er så sandheden? Ja, sandheden er den, at der gennemgående hvert år ydes os ejerboligejere faktiske boligsubsidier på 8-10 mia. kr. om året. Det er ikke en kapitaliseret sum, det er såmænd den værdi, vi får, fordi vi har fået nogle skatteprivilegier, som andre ikke har. Vi, der har været så kloge at investere i vores eget hus, vi får nogle privilegier, som de, der har været så dumme at sætte pengene i egen erhvervsvirksomhed eller i bank eller i sparekasse, ikke får. Det er jo sandheden.

Sandheden er videre, at disse ejerboligsubsidier kapitaliseres i højere ejendomspriser,